

EEN BETOVERENDE ONTMOETING

Isabelle
Broom

Een betoverende ontmoeting

Ticket naar de liefde

Vertaald door Irene Paridaans en Anna Smolders

ocean

Een betoverende ontmoeting maakt deel uit van de serie Ticket naar de liefde

Oorspronkelijke titel *The Place We Met*.

Uitgeverij Hodder & Stoughton, an Hachette UK company

© 2017 Isabelle Broom

© 2022 Nederlandse vertaling Irene Paridaans en Anna Smolders /

Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Becky Glibbery

Omslagbewerking bij Barbara

Omslagbeelden © Getty Images

NUR 302

ISBN 978 90 468 3021 5

www.oceanboeken.nl

1

Taggie

De winter komt eraan.

Hij kruipt door de kieren van mijn sjaal en de lucht die mijn longen binnenstroomt voelt scherp en koel aan. Hij brengt helderheid en frisheid met zich mee. Ik voel me wakkerder, alerter, en adem heel diep in. Ik ruik een vage dennengeur en nog iets wat ik niet thuis kan brengen. Misschien zijn het de planten achter de hoge stenen muur die ik niet kan zien maar waarvan ik weet dat ze er zijn, of misschien ruik ik het meer dat beneden me in zicht komt.

Het is stil, zoals altijd op dit vroege uur, en ik vraag me af of de vogels al wakker zijn. Als ik hier 's middags loop, fladderen ze altijd rusteloos heen en weer tussen de boomtoppen, druk als ze zijn met het uitvoeren van welke belangrijke taak dan ook. Het zou best fijn zijn een vogel te zijn, denk ik vluchtig. Weg te kunnen vliegen wanneer je maar wilt, en door de eindeloze blauwe lucht over het water te zweven alsof je gewichtloos bent. Aan de andere kant: die vogels zijn niet de enige schepsels die ontsnapt zijn.

Het geleidelijk dalende pad waarop ik loop eindigt abrupt, en iets verderop wordt een smalle strook stand zichtbaar. Daarachter ligt het spiegelgladde meer, geen rimpeltje verstoort het donkerblauwe oppervlak. Ik voel me meteen een stuk beter.

Ik staar een poosje naar de horizon en dan dwaalt mijn blik af naar het westen, waar in de verte de bergtoppen glinsteren in het ochtendlicht. Ik haal nog een keer diep adem. Zeker, de winter komt eraan. Nog even en er zullen dekens van rijp op de aarde liggen als ik wakker word, en er zullen rode bessen tevoorschijn komen uit de hulststruiken die tegen de buitenmuren van het hotel groeien. Het zal koud en grimmig worden, maar de zon zal wel blijven schijnen. Als er sneeuw valt, zal de zon er een glanzende meringue van bakken en de wolken zullen elke dag maar heel even de kans krijgen, als ze die al krijgen. Zo doet Moedertje Natuur

dat hier aan het Comomeer, en ik zou het niet anders willen. De schoonheid van het landschap werkt als een versterkend middel, de altijd aanwezige zon als een stralende clown die alle sombere gedachten verdrijft, en het rijke kleurenpalet van het contrasterende landschap heeft een troostende en kalmerende uitwerking op me.

Dit is de plek waar alles bij elkaar komt. Dit strand, dit uitzicht, deze plek. Mijn plek.

Ik wrijf mijn bovenarmen warm en trek mijn schouders op om de kou uit mijn keel te weren. Mijn sjaal is een nuttig hulpmiddel maar het dunne katoenen materiaal is geen partij voor de kou, en in een vruchteloze poging meer huid te bedekken trek ik hem strakker om mijn nek. Ik sla links af en volg het smalle kiezelpad; met mijn hand zoek ik steun tegen de hoge muur, tot ik bij de bocht kom. Voor me ligt een beekje waardoor het meer via een ondergrondse passage binnenstroomt, en daarachter ligt nog een breder stuk strand. Op het zand ligt een verlaten roeiboort, en opeens voel ik een sterke drang erheen te lopen, mijn hand over het ruwe, rottende oppervlak te laten glijden en de verf onder mijn vingers af te voelen bladderen, maar ik aarzel. Ik zou moeten springen, en vanaf de plek waar ik nu sta kan ik geen aanloopje nemen. En stel dat ik er wel heen kan, maar niet meer terug? Het is te koud om door het water terug te lopen en trouwens, mijn skinny jeans zit veel te strak om de pijpen op te kunnen rollen.

‘Wat ben je toch een watje,’ zeg ik hardop tegen mezelf, zoals ik vroeger als kind al deed. Kleine Taggie zou er geen seconde over na hebben gedacht. Zij zou meteen naar beneden zijn gesprongen en had al aan het roer van die boot gestaan en koers gezet naar een of andere avontuurlijke bestemming. Ik lach als ik me haar voor de geest haal, die stoere en dappere versie van mezelf. Had ik die kracht nog maar in me.

Ik neem een besluit, adem diep in en ga op mijn hurken zitten. Het plan is om in één soepele sprong over het beekje te springen. Ik aarzel, dan zet ik mijn handpalmen op het natte pad, duw me af met alle kracht die ik maar kan opbrengen, en met een hoge gil waag ik de sprong. Een fractie van een seconde voel ik opwinding, dan klinkt er een luide plons, gevolgd door ijselijke kou.

‘Aaaaaah!’ Ik heb flink wat water binnengekregen en walgend probeer ik het weer uit te spugen. Op de een of andere manier ben ik plat op mijn gezicht in het beekje beland, mijn kleren lopen vol water en drukken me naar beneden. Ik probeer overeind te komen, maar als ik mijn knie stoot

aan een scherpe steen weigert mijn been verder dienst. Nu ben ik niet alleen boos, maar ook bang, en ik begin wild om me heen te slaan. Ik ga verdrinken in tien centimeter diep water, en het gaat dagen duren voordat iemand me vindt als ik, in stukken getrokken door de zwanen, ergens aanspoel aan de kust van het Comomeer.

Als ik me op mijn rug probeer te draaien hoor ik iemand roepen, en een paar seconden later voel ik een paar sterke handen onder mijn oksels en word ik uit het water gesleept. Even later sta ik druipend, hoestend en rillend van de kou weer op het droge. Om afstand te nemen van mijn redder doe ik instinctief een stap achteruit en stoot mijn hoofd tegen de muur. Ik vloek hartgrondig, maar vanwege mijn klapperende tanden komen de woorden er nogal belachelijk uit.

De man, die tot mijn schrik en schande nu net zo nat is als ik, begint vriendelijk te lachen.

‘Het is helemaal niet grappig!’ snauw ik. Ik wrijf over de pijnlijke plek en kijk hem voor het eerst goed aan. Hij is onmiskenbaar Italiaans: pikzwart haar, een door de zon gebruide huid en heldergroene ogen. Hij heeft een rode trui aan die deels roestbruin is gekleurd door mijn natte lichaam, en uit de opgerolde mouwen komen stevige, gespierde onderarmen tevoorschijn.

Hij kijkt me met pretoogjes aan. ‘Gaat het een beetje?’ Hij spreekt Engels met een Italiaans accent, maar zo gemakkelijk dat ik vermoed dat hij de taal vloeiend spreekt.

‘Ik denk het wel,’ zeg ik met het schaamrood op mijn kaken. ‘Bedankt voor je hulp.’

De man haalt zijn schouders op. ‘Graag gedaan.’

Ik wil hem vragen wat hij hier in alle vroegte doet, op mijn speciale, geheime stukje strand, maar ik doe het niet. Ik sta maar te druipen, wring mijn haar uit en trek met een verwrongen gezicht de doorweekte sjaal van mijn hals.

‘Je bent kletsnat,’ zeg ik totaal onzinnig. Met een wrang lachje kijkt hij naar beneden.

‘Dat droogt wel weer op.’

‘Heb je het niet koud dan?’ vraag ik, maar hij schudt zijn hoofd.

‘Niet echt. Ik heb niet zo’n last van de kou.’

‘Ben je soms een robot of zo?’ vraag ik quasigrappig, maar hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘Gewoon een man.’

Dat is hij zeker, dat kan ik niet ontkennen. Sterker nog, deze man is de mannelijkste man die ik in tijden heb gezien, wat die hele uit-het-water-sleep-actie nog gênanter maakt. Waarom werd ik niet gevonden door een oude visser?

De man doet een stap mijn kant op. ‘Je rilt helemaal. Kan ik iets doen om je op te warmen?’

‘Nee!’ krijs ik en vol afgrijzen duik ik weg voor zijn uitgestrekte armen.

Hij heeft gelijk, ik bibber van de kou, maar ik pieker er niet over in zijn armen te kruipen. Wie denkt hij wel dat hij is?

Als hij ziet dat ik terugdeins, slaat hij zijn armen over elkaar en grijnst.

‘Ik bijt heus niet,’ zegt hij luchtig, maar zijn grijns verflauwt. Ik weet precies wat hij denkt: hij ziet een klein, hulpeloos wezen en neemt aan dat ik een van die treurige schepsels ben die in bescherming moeten worden genomen. Hij doet wat al die mannen doen als ze me zien: hij oordeelt op grond van mijn afmeting en mijn geslacht, iets waaraan ik me mateloos erger. Oké, ik ben in het water gevallen, maar dat wil nog niet zeggen dat ik zwak ben, ik had gewoon pech.

‘Ik ga naar huis.’ Ik kijk hem zo uitdagend aan als maar enigszins mogelijk is in mijn verzopen staat, en voordat hij de kans krijgt iets terug te zeggen draai ik hem mijn rug toe. Als ik weg strompel maken mijn voeten een gênant soppend geluid in mijn doorweekte schoenen, maar ik doe net alsof ik niks hoor.

Tegen de tijd dat ik het strand en de doorgang naar het pad heb bereikt is mijn hoofd weer afgekoeld, en enigszins beschaamd kijk ik achterom.

Hij staat er nog steeds, zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek en zijn hoofd scheef. Ik zou eigenlijk een excuus moeten mimen, of even moeten glimlachen in de hoop dat hij begrijpt dat ik me schaam voor mijn felle reactie, en dat ik oprecht dankbaar ben dat hij me heeft gered, maar ik doe het niet. De vernedering is nog te groot en ik heb genoeg gezichtsverlies geleden, dus steek ik mijn neus in de lucht en verdwijn uit zijn gezichtsveld.

2

Lucy

Ik was negen toen ik voor het eerst werd bedrogen.

Hij heette Johnny en hij had bruine krullen en roze wangen. We waren al twee weken vriendje en vriendinnetje, een record op onze lagere school, en ik had met paarse stift zijn naam op mijn hand geschreven en een hartje eromheen getekend. Ik was heel trots dat Johnny mij had uitverkoren; hij was de populairste jongen van onze klas, misschien wel van de hele school, en had elk meisje kunnen krijgen. Maar hij koos voor mij, Lucy Dunmore, het meisje met de buitenboordbeugel en de geschaafde knieën. Het meisje dat de afdankertjes van haar oudere zus droeg en dat 's nachts nog altijd duimde. Die stille die nooit haar vinger opstak in de klas, ook al wist ze het antwoord op de vraag. Die onopvallende, onknappe en onopwindende Lucy.

Elke lunchpauze stond ik aan de zijlijn van het omheinde veldje waar de jongens voetbalden en keek ik toe hoe mijn geliefde het gras omploegde terwijl hij achter de bal aan rende. Af en toe keek hij lachend mijn kant op, of wierp me stiekem een kushandje toe. Dan glom ik van trots en begonnen mijn vingertoppen te tintelen.

Maar die dag was hij nergens te bekennen.

'Ik zag hem bij Chloe en haar klikje,' zei een van Johnny's slaafjes tegen me toen hij zijn positie tussen de doelpalen even had verlaten en zijn vieze vingers door de gaten van het hekwerk had gevlochten.

'O. Bedankt.'

'Ze zeiden dat ze kusjesjacht gingen spelen.' Het lukte hem niet helemaal het leedvermaak, dat als geknoeide melk door de kieren naar binnen sijpelde, uit zijn stem te weren. 'Ik heb gehoord dat Chloe altijd een drie kiest.'

De versie van kusjesjacht die wij altijd speelden was gebaseerd op een eenvoudig nummersysteem: een was een knuffel, twee een kusje op de wang en drie, de spannendste versie, een kusje op de mond. Dat Chloe

altijd een drie koos als ze door de jongens werd gevangen was geen nieuws voor mij, maar toch kreeg ik een droge keel en een knoop in mijn maag van de mededeling van Johnny's vriend.

Ik deed uiteraard of het me allemaal niks kon schelen, maar zodra ik me op veilige afstand van het voetbalveld bevond raakte ik in paniek. Als Johnny kusjesjacht aan het spelen was, moest ik hem zien te vinden.

Hij was niet in ons geïmproviseerde fort en ook niet op de schommels. Geen spoor van hem te bekennen in het met spinnenwebben behangen steegje achter het natuurkundelokaal of bij de zandbak van de kleuters. Ik rende twee keer een rondje om de speelplaats, mijn benen prikten en mijn ademhaling ging steeds sneller. Nog steeds niks. De tranen sprongen in mijn ogen en de andere kinderen begonnen met nauwelijks verholen leedvermaak naar me te kijken. Net toen ik op de grote glijbaan wilde klimmen om verder weg te kunnen kijken zag ik hem.

Hij was niet alleen.

Ze waren vrij ver bij me vandaan, maar toch kon ik Chloe's gezicht zien glimmen van trots terwijl ze achter mijn vriendje aan over de speelplaats liep. Hij keek voor zich uit in plaats van naar haar, maar hij hield een arm naar achter en omklemde haar vingers met de zijne.

Ik haalde diep adem en liep achter hen aan.

Ik wist waar Johnny haar mee naartoe nam, naar dezelfde plek waar hij mij twee weken daarvoor mee naartoe had genomen, op die magische dag, toen hij in mijn oor had gefluisterd dat hij me leuk vond, dat hij het cool vond dat ik zo slim was, dat ik zo goed kon spellen en dat ik de enige was in de klas die Snuffie de cavia kon vasthouden zonder dat hij zich los probeerde te wurmen.

Hij nam Chloe mee naar het kushoekje.

Ik liep mee tot de deur van de kleedkamer. Daar bleef ik staan, leunde tegen het glas en keek met een mengeling van shock en onverklaarbare fascinatie toe hoe Chloe en Johnny meteen voor een drie gingen, ze sloten allebei hun ogen en wreven hun gezichten tegen elkaar. Zij was iets groter dan hij en moest een beetje vooroverbuigen, en als het iemand anders was geweest zou ik in de lach zijn geschoten. Maar het was niet iemand anders, het was mijn Johnny, mijn vriendje, en dus draaide ik me om en liep naar binnen. Ik waste zijn naam van mijn hand, staarde naar mezelf in de spiegel en probeerde mijn onderlip te laten stoppen met trillen. Meisjes van negen zijn geen huilebalken.

Op dat moment haatte ik mezelf, niet hem. Niet eens Chloe.

Ik liep terug naar de kleedkamer en ging bij mijn haakje zitten wachten tot de bel zou gaan ten teken dat de lunchpauze voorbij was. Er zat een verschoten sticker van Kermit de Kikker op de rugleuning van de houten bank; afwezig begon ik eraan te pulken en ik beet op de binnenkant van mijn wang tot ik bloed proefde.

Ik heb nooit aan iemand verteld wat ik had gezien, of hoe verdrietig ik daarover was.

Maar ik ben het ook nooit vergeten.

‘Lucy, ben je daar? De patiënt in unit drie is terug van de röntgenafdeling.’

‘Ik kom eraan.’

Daar gaat mijn theepauze, denk ik als ik het laatste restje thee door de gootsteen spoel en de mok provisorisch afwas.

Ik laat de deur van de koffiekamer achter me in het slot vallen en loop bijna tegen dokter Dhillon op, die ook onderweg is naar unit drie.

‘Zuster Dilmore.’ Hij knikt mijn kant op bij wijze van groet.

Ik glimlach terug. ‘Vikram.’

‘Klaar voor een drukke avond?’ informeert hij beleefd, en ik rol goedmoedig met mijn ogen. Het is de eerste vrijdag van december, de avond waarop de kantoren beginnen met hun kerstborrels, en dus zal de afdeling Spoedeisende Hulp van het All Saints Hospital in Noord-Londen zodra in de kroegen het signaal ‘laatste ronde’ heeft geklonken ongetwijfeld snel vollopen met feestvierders. Omdat Vikram en ik late dienst hebben zijn we nog maar een paar uur in het ziekenhuis, en we weten dat er nog een lange avond voor ons ligt.

‘Oké, wat is er met het arme schepseltje?’ vraag ik als we de hoek omlopen. De rubberzolen van mijn sneakers piepen op de laminaatvloer.

‘Ulnafractuur,’ antwoordt de dokter. Als ik hem ontzet aankijk werpt hij me een geruststellende blik toe. ‘Het is een nette breuk, we hoeven niet te opereren.’

‘Ik heb de dappere-meid-stickers al bij de hand.’ Ik klop op de zak van mijn schort, en voordat ik het gordijn opzittrek, wisselen we grijnzend een blik van verstandhouding.

Het meisje heeft roze wangen. Ze zit rustig in de unit te wachten, maar de vrouw naast haar lijkt in alle staten. Het is een beeld waaraan ik inmiddels wel gewend ben, en zoals gewoonlijk ben ik blij dat dokter Dhillon relatief goed nieuws voor hen heeft.

‘Is haar arm gebroken, dokter?’ vraagt de moeder. Voordat Vikram de kans krijgt iets te zeggen, heeft ze zijn hand al vastgepakt. Hij heeft prachtige handen, ze hebben de kleur van gebrande suiker, met lange slanke vingers en korte, gepolijste nagels.

‘Neemt u plaats, mevrouw Davis,’ zegt Vikram geruststellend, en hij loodst haar langzaam naar de stoel naast de behandeltafel. ‘Het is een mooie, schone breuk. We gaan de arm in het gips zetten, en als dat gebeurd is, is ze zó weer de oude.’

‘Krijg ik een nieuwe arm?’ vraagt het meisje, en nu kijken we haar alle drie aan. Ze ziet er klein en hulpeloos uit daar op die tafel, met haar knuffel in haar goede hand geklemd en de traansporen over haar vuile wangen.

‘Je hebt helemaal geen nieuwe arm nodig,’ zegt Vikram vriendelijk. ‘Het bot in deze arm groeit weer prachtig aan elkaar, dat zul je zien.’

Het meisje lijkt niet erg overtuigd. Uit de status weet ik dat ze net vier is geworden, maar ze lijkt ouder. In haar ogen schuilt een wijze blik; ik vraag me af of ik die ook had toen ik zo oud was als zij. Ze kijkt me onbevreesd aan.

‘Oom Max heeft in de woestijn zijn been verloren en zijn dokter heeft hem een nieuwe gegeven. Hij moet het opladen als hij naar bed gaat, net als een telefoon.’

De vrouw zucht en geeft haar dochter een klopje op haar been.

‘Ze heeft het over de broer van mijn man. Hij heeft in de oorlog in Afghanistan een been verloren.’

‘Ah, zo.’ Vikram zet grote ogen op en kijkt weer naar het meisje. ‘Dan is jouw oom Max vast heel dapper.’

Ik verwacht dat het meisje daarmee zal instemmen, maar ze schudt haar hoofd.

‘Nee. Hij is bang voor spinnen. Zelfs ik ben daar niet bang voor.’

‘O nee?’ roep ik uit. ‘Ik vind spinnen de engste beesten van de hele wereld!’

‘Niet enger dan haaien!’ roept ze met vertederende verontwaardiging uit. ‘En vreemde mannen.’

‘Ja, Poppy. Vreemde mensen kunnen heel gevaarlijk en eng zijn,’ zegt haar moeder snel, en Vikram en ik knikken gehoorzaam. Ik mag Poppy wel, en als de dokter mevrouw Davis even apart neemt om het verloop van de behandeling te bespreken, ga ik naast haar op de tafel zitten.

‘Volgens mij ben jij de dapperste van jouw hele familie,’ zeg ik samen-

zweerderig, en voor het eerst lacht ze naar me. ‘In dit ziekenhuis hebben we speciale stickers voor de dapperste patiënten. Wil je ze eens zien?’

Langzaam beweegt Poppy haar hoofd op en neer. Als ik het stapeltje stickervelletjes uit mijn zak haal, zet ze grote ogen op. Er is een vel met rode hartjes, een met gouden sterren en een met kleine animatiehondjes die allemaal iets mankeren.

‘Mag ik er twee?’ vraagt ze brutaal nadat ze alles heeft bekeken.

‘Je mag er drie!’ fluister ik terug, en opnieuw word ik beloond met een lach. ‘Kijk maar eens goed naar deze hondjes,’ zeg ik, en ik geef haar het hele velletje. ‘Daarmee kunnen we straks het gips versieren dat ik zo meteen om je arm ga doen. Wat dacht je daarvan?’

‘Goed,’ zegt ze zacht terwijl ze met grote ogen naar de verschillende plaatjes kijkt. Een van de kleine zwart-witte hondjes heeft een gebroken pootje, net als zij, en glimlachend wijs ik het haar aan.

‘Ik denk dat het dat hondje gaat worden.’

Werken op de SEH kan zwaar zijn, maar het is ook de meest bevredigende baan ter wereld, en de enige baan die ik me kan voorstellen. Mijn taak is zorg verlenen, patiënten op hun gemak stellen, ze opmonteren en met een glimlach de deur uit laten gaan. Ik dweil bloed op, veeg braaksel weg, houd handen vast, zet kopjes thee en krijg, heel af en toe, een glimlachje van prachtige engeltjes als Poppy. Dit soort momenten maakt alle lastige dingen weer goed.

Als ik zorgvuldig een dekentje over Poppys beentjes leg voel ik mijn telefoon tegen mijn been trillen. Ik mag mijn telefoon helemaal niet in mijn zak hebben tijdens het werk, dus ik laat hem gaan, maar Vikram heeft het ook gehoord en ik zie een licht geamuseerde blik in zijn ogen.

‘Zo, nu een poosje rustig aan, Poppy,’ zegt Vikram. ‘Niet meer in bomen klimmen tot je arm helemaal beter is.’

‘Ja, dokter,’ zegt Poppy lief, en zodra hij achter het gordijn verdwenen is, buigt ze zich weer over haar stickers.

‘Wat een aardige man,’ zegt mevrouw Davis. Ze leunt achterover op haar stoel, en ontspant voor de eerste keer sinds ze bij ons binnenkwam.

‘O, zeker. Dokter Dhillon is een van de fijne dokters.’

‘En hebben jullie...’ begint ze, maar als ik mijn hoofd schud, stopt ze.

‘O, jeetje, nee.’

‘Sorry,’ grijnst ze.

‘Mama is heel nieuwsgierig,’ zegt Poppy zonder ook maar op te kijken van haar stickers.

We schieten allebei in de lach.

‘Ik moet er wel bij zeggen,’ zeg ik met een veelbetekenend lachje naar mevrouw Davis terwijl ik het gordijn opentrek, ‘dat dokter Dhillon bovenaan mijn lijstje zou staan als ik niet al een lieve vriend had.’

Pas twee uur later heb ik even tijd om op mijn telefoon te kijken. Het berichtje was, zoals ik al hoopte, van Pete.

Hoop dat je een goeie dienst hebt. Kan niet wachten tot ik je morgen weer zie.

Ik leun tegen de muur van het damestoilet waar ik me even heb verschanst en glimlach naar mezelf in de spiegel.

Ik wist dat er iets was met Pete Samuels wat hem anders maakte dan anderen. We hebben elkaar vijf maanden geleden leren kennen, en elke keer als we samen zijn voel ik me meer met hem verbonden. Ik ben bloednerveus als we een afspraakje hebben, maar ik heb het gevoel dat ik hem kan vertrouwen, en dat is voor mij het allerbelangrijkst. Na alles wat me is overkomen vind ik het moeilijk mensen te vertrouwen, vooral mannen, maar Pete is het helemaal.

Misschien is het tijd om onze prille relatie een niveautje hoger te tillen. Ik typ een enthousiaste reactie terug en sluit zoals gewoonlijk af met drie kusjes. Eigenlijk zou ik graag meer tijd met hem doorbrengen, maar dan wel ‘quality time’, en niet zomaar een paar uurtjes hier of daar. We zouden op vakantie moeten gaan, ons eerste tripje als stel. En ik weet precies waarheen.

3

Taggie

Geweldig. Het is weer eens zover.

Ik knal de deur van het hokje achter me dicht, klap de wc-bril naar beneden, zak door mijn knieën en stop mijn vuist in mijn mond zodat ik het geluid van mijn stompzinnige gesnotter kan dempen.

Dit kan zo niet langer. Ik moet aan het werk. Je kunt geen belangrijk event coördineren als je steeds moet huilen. Vandaag vindt het grootste event plaats dat ik ooit heb georganiseerd in het Casa Alta Hotel. In feite is het het grootste event dat ik überhaupt ooit heb georganiseerd; dit is mijn kans om aan mezelf en aan iedereen te laten zien dat ik geknipt ben voor deze baan. Maar nu mijn emoties alle kanten op gaan, loop ik het risico alles te verprutsen.

Ik haal diep adem, en veeg met een paar tissues mijn tranen weg. In het begin huilde ik helemaal niet. Ik was gewoon verdoofd, maar de laatste tijd heb ik de ene huilbui na de andere.

Kom op, Taggie Torres, je bent geen zwakkeling. Ik ben van alles geweest in mijn leven, maar geen watje. Ik kom dit te boven. Ik zal wel moeten.

Het geluid van de deur naar de toiletten rukt me uit mijn sombere gedachtestroom, en als er iemand het hokje naast mij binnengaat en haastig de deur sluit houd ik mijn adem in. Onder de scheidingswand zie ik een strook witte stof. De enige bruid in dit hotel zou op dit moment vrolijk door het geïmproviseerde gangpad dat ik in de danszaal heb aangelegd moeten huppelen om zich bij haar geliefde te voegen.

Ik weet niet goed wat ik moet doen en wacht even af, maar dan hoor ik haar onmiskenbaar huilen.

‘Rachel,’ fluister ik een paar seconden later, als ik mijn wc-hokje heb verlaten en zachtjes op haar deur klop. ‘Ik ben het. Taggie. Gaat het?’

‘Nee!’ roept ze huilend.

Zenuwachtige bruiden zijn geen uitzondering, maar Rachel heb ik een

kwartier geleden nog gesproken en toen gloeide ze nog van opwinding, dus Joost mag weten wat er in de tussentijd is gebeurd waardoor ze nu hierheen is gevluht.

‘Ben je zenuwachtig?’ vraag ik vriendelijk. ‘Is je maag van streek?’

‘Nee.’

Ik aarzel omdat ik niet goed weet wat ik nu moet zeggen.

‘Kan ik iemand voor je halen?’

‘Nee! Ik bedoel, alsjeblieft niet. Ik... ik heb gewoon even tijd nodig, dat is alles.’

Meer gesnik.

Wat ik eigenlijk zou moeten doen is zeggen dat alles goed komt. Dat die man die in zijn donkerblauwe pak op haar staat te wachten duidelijk verzot op haar is en dat ze vast en zeker nog lang en gelukkig zullen leven. De woorden zijn er, ik kan ze bijna horen, maar ik kan mezelf er niet toe brengen ze uit te spreken.

‘Weet je, je hoeft echt niets te doen wat je niet wilt,’ zeg ik uiteindelijk. Ze snuft nog een beetje, maar ik merk dat ze luistert.

‘Ik meen het. Het hotel heeft een achteruitgang die uitkomt op een steiger. Voordat je “ja, ik wil” kunt zeggen, heb ik je met een boot aan de andere kant van het Comomeer afgezet.’

Ik word beloond met een kort gebrom, en net als ik mijn volgende interventie in stelling wil brengen knalt de toegangsdeur open en verschijnt er een blonde vrouw. Het bruidsmeisje.

We wisselen een blik van verstandhouding. Meer heeft ze niet nodig om te begrijpen wat er aan de hand is. Ik doe een stap opzij en laat haar het overnemen.

‘Rach, ik ben het. Hannah.’

Rachel begint weer harder te snikken.

De blonde vrouw kijkt mijn kant op en rolt met haar ogen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze aan haar vriendin.

‘Ik... ik denk na. Ik weet het niet. Het voelt niet goed.’

‘Laat me er eens in,’ zegt Hannah nu vriendelijk, maar de deur blijft potdicht.

‘Ik heb haar verteld dat er een ontsnappingsroute is,’ zeg ik, en nu kijkt de blonde vrouw me met respect aan. ‘Jullie hoeven je nergens zorgen om te maken. Ik regel het wel met de gasten.’

‘Ik wou dat mijn vader hier was,’ mompelt de bruid en ze begint opnieuw te huilen.

Hannah leunt met haar voorhoofd tegen de deur, sluit haar ogen en legt een handpalm plat tegen het hout.

‘Dat zou ik ook wel willen,’ zegt ze. ‘Maar ik ben bang dat je het met mij zult moeten doen.’

‘Maar jij kunt me toch niet weggeven?’

‘Wedden van wel?’ zegt Hannah, en nu horen we een moeizaam lachje.

Als het slot openklikt, doen we een stapje naar achter. Rachel komt tevoorschijn. Haar ogen zijn rood en een paar plukjes donkerrood haar plakken aan haar wangen, maar verder ziet ze er prima uit. Stralend, eigenlijk. Bruidsmake-up doet wonderen.

De meisjes omhelzen elkaar en in de spiegel bekijk ik de sporen van mijn eigen huilbui. Vanbuiten lijk ik gewoon op mezelf. De binnenkant is het probleem.

‘Denk je dat ik een fout maak,’ vraagt de bruid nu aan haar vriendin, ‘door met Paul te trouwen?’

‘Hè?’ Hannah schiet in de lach. ‘Luister eens, ik heb twee jaar van mijn leven gegeven om bevriend te worden met jouw aanstaande man, dus je gaat hem nu niet voor het altaar in de steek laten.’

‘Maar denk je dan dat hij van me houdt? Ik bedoel, écht van me houdt?’

Daar moet Hannah even over nadenken, ze kijkt haar vriendin quasi-bezorgd aan en prikt dan met een vinger in haar ribbenkast.

‘Natuurlijk houdt hij van je. Hij houdt meer van jou dan ik van churros, en dat zegt alles. Oké, kunnen we dan nu alsjeblieft eindelijk overgaan tot de trouwerij?’

Rachel knikt, en ik stoot een hap lucht uit waarvan ik niet eens wist dat ik hem binnenhield.

‘Dank je wel,’ mimet Hannah over haar schouder terwijl ze zich omdraaien. Ik lach terug ook al heb ik eigenlijk niks gedaan. De enige oplossing die ik kon bedenken was weglopen, typisch iets voor mij.

Als ik me even later onder de huwelijks gasten begeef besef ik dat ik zo niet langer door kan gaan. Ik moet het verleden achter me laten. Gedane zaken nemen geen keer, is dat niet de uitdrukking? Je kunt niet terug, dus de enige kant die ik op kan is vooruit.

Het klinkt zo eenvoudig, maar waarom, denk ik als ik achter in de danszaal annex kapel sta en de bruid eindelijk door haar beste vriendin bij haar toekomstige echtgenoot wordt afgeleverd, is het dan toch zo verrekte moeilijk?

Negen uur later kan ik eindelijk gaan zitten.

‘Lange dag geweest?’

Ik glimlach vermoeid naar mijn vriendin Shelley, schop mijn pumps uit en masseer een voor een mijn voeten.

‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

‘Ik begrijp niet dat jij de hele dag op die dingen rond kunt lopen,’ zegt ze.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik moet wel, met mijn een meter zestig.’

‘Je bent meer vrouw dan ik.’ Shelley steekt haar been in de lucht zodat ik een van de zwarte sneakers kan zien die ze altijd draagt.

Ik heb Shelley pas vijf maanden geleden leren kennen toen ik bij Casa Alta begon, maar ze is nu al mijn beste kameraad. Ik ben dol op Italianen, echt waar, maar het is ook heel fijn om in elk geval één landgenoot om me heen te hebben. Iemand die al die typisch Britse cultuurdingen begrijpt en sarcasme beschouwt als een goed gevoel voor humor. Net als ik kwam Shelley als kind al regelmatig naar het Comomeer en net als ik heeft ze net genoeg van de taal opgepikt om zichzelf een baan in een van de hotels in te bluffen. Maar in tegenstelling tot mij heeft zij de vrijheid die hoort bij een parttimebaantje achter de bar, terwijl mijn functie als gids voor de hotelgasten iets meer tijd in beslag neemt.

Maar ik klaag niet. Ik mag blij zijn dat ik deze baan heb, dat besef ik maar al te goed. Gids zijn is een eerste stap naar mijn droombaan van eventmanager, en ik ben van plan elke kans aan te grijpen om de baas van het hotel te laten zien hoe goed ik daarin zou kunnen zijn.

Casa Alta ligt aan de westelijke oever van het meer, halverwege de stad Como aan de zuidoever en het bergdorp Cernobbio vijf kilometer noordwaarts. Letterlijk vertaald betekent Casa Alta ‘Het hoge huis,’ wat in dit geval heel toepasselijk is omdat het op een hoge heuvel ligt. Groot staat de historische gele villa op haar heuveltop, omgeven door weelderige tuinen vol dennenbomen, jacaranda’s, sierlijke fonteinen, beelden en bloembedden die op dit moment vol staan met witte winterrozen. Als je het terrein ver genoeg naar beneden af loopt kom je bij een smalle stenen brug die uitkomt bij de oever van het meer.

Casa Alta heeft niet alleen betalende gasten maar is ook het hele jaar open voor het publiek dat, tegen een kleine vergoeding die in een houten doosje bij de toegangspoort kan worden achterlaten, door de tuinen mag dwalen. Ik weet nog dat ik als kind met mijn ouders hier kwam en

altijd liep te klagen dat ik het saai vond, iets wat me nu belachelijk voorkomt. Nu kan ik uren door de kamers en de tuinen van dit hotel ronddwalen; ik zie elk seizoen het landschap veranderen en staar door de antieke ramen naar het zonlicht dat glinstert op het meer in de diepte. Ik word er rustig van. Toen ik eenmaal had besloten Engeland een poosje te verlaten, stond er maar één plek op mijn lijstje, en toen ik vervolgens deze baan in rolde wist ik dat het lot mij gunstig gezind was.

‘Zit er nog een leuke bruiloftsgast tussen?’ vraagt Shelley terwijl ze de kurk terugduwt in de fles Barolo en mij een glas rode wijn toeschuift.

‘Dank je.’ Ik neem een slok. ‘Sommigen zien er niet slecht uit. Maar zo goed heb ik nou ook weer niet gekeken om eerlijk te zijn. Ik had het te druk met de bruid in de gaten houden en ervoor zorgen dat ze er niet vandoor ging.’

Shelley lacht. Ik had haar eerder al van het incident in de toiletruimte verteld.

Ze leunt over de bar zodat ze door de openstaande deur in de danszaal kan kijken, waar het feest nog in volle gang is. ‘Er loopt een lange vent rond met een bril op, die is wel leuk,’ zegt ze. ‘Maar ik denk dat hij al een vriendin heeft.’

‘Oké...’ Ik heb de energie niet iets beters aan de conversatie toe te voegen. De waarheid is dat ik volkomen uitgeput ben. Ik mag van mezelf niet naar boven voordat de laatste gast in bed ligt, en dit gezelschap vertoont nog geen enkel teken van vermoeidheid. Omdat het december is en de meeste hotels in de omgeving in de winter gesloten zijn maakt Sal, mijn baas, zich minder druk om de herrie dan normaal. Het bruidspaar en hun gasten zijn zo ongeveer de enige toeristen hier, op een paar vaste klanten na die altijd in deze tijd van het jaar naar het meer komen, en Sal wil hen stimuleren zo veel mogelijk geld uit te geven aan de bar.

Deze bruiloft is het laatste grote event van dit jaar, en viel ongelukkigergewijs samen met het weekend waarin de weddingplanner die Sal normaal gesproken inhuurt met haar vriend naar Parijs zou gaan, wat betekende dat ik, zijn lager geplaatste gids, haar plaats mocht innemen. Wat Casa Alta echt nodig heeft is een vaste eventmanager, maar daarvan moet ik Sal nog zien te overtuigen. En als ik ‘een’ vaste eventmanager zeg dan bedoel ik natuurlijk mezelf.

Maar rondleidingen geven is ook heel erg leuk, en ondanks het feit dat het veel rustiger is in de winter staat er de komende maand nog ge-

noeg op de agenda om me bezig te houden, en dat is precies wat ik nodig heb. Afleiding is de afgelopen maanden mijn beste vriend gebleken. Eerlijk waar, ik durf niet te bedenken hoe ik ervoor had gestaan als ik geen afleiding had gehad.

‘Gaaf het?’ Shelley kijkt me onderzoekend aan. ‘Je staart al zeker vijf minuten naar dat glas wijn.’

‘Prima.’ Ik schud mijn hoofd en glimlach geforceerd. ‘Gewoon diep onder de indruk van mijn Barolo.’

‘Dat is dan ook de beste wijn ter wereld.’ Shelley houdt haar blonde hoofd schuin. Als ze werkt wil ze per se twee vlechten in haar haar, en ieder ander die ouder is dan zeven zou er op die manier belachelijk uitzien, maar Shelley heeft een rond engelengezichtje en de vlechtjes dragen alleen maar bij aan haar lieflijke verschijning. Die vent met die bril zal inderdaad wel een vriendin hebben, want als dat niet zo was zou ik er wat onder durven verwedden dat hij hier op mijn plek zou zitten om mijn vriendin te versieren.

‘Over lekkere Italianen gesproken,’ zegt Shelley terwijl ze het uiteinde van een van haar vlechten om haar vinger windt, ‘ik zag deze week een man in de stad lopen die perfect bij jou zou passen.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Hij is lang, donker en knap-’

Ik val haar in de rede. ‘Wacht even, zei je lang?’

Shelley knikt.

‘Nou, dan kan het geen Italiaan zijn.’

Het is een standaardgrapje tussen ons geworden dat Italianen in de hoogte nogal wat tekortkomen. Volstrekt oneerlijk natuurlijk, want we weten heus wel dat er genoeg slungels rond het Comomeer rondhangen, maar elke keer als we samen uitgaan komen we op de een of andere manier alleen maar de kleintjes tegen. Als onderdeurtje heb ik natuurlijk niks te klagen, maar die arme Shelley is een meter zeventig en zij wil alleen maar mannen die minstens een meter tachtig zijn.

‘Hij zag er heel exotisch uit.’ Ze kijkt er nu heel dromerig bij. ‘En die armen! O, die armen...’

‘Sloerie!’ zeg ik pesterig en ik duik weg als ze verontwaardigd uithaalt.

‘Ga je volgende week mee naar het restaurant waar hij werkt?’ smeekt ze.

Ze weet heel goed dat ik geen nee kan zeggen tegen haar.